

Marija Maja Kožić (1933. – 2016.)

Marija Kožić, među etnologima i prijateljima zvana Maja, bila je uvažena dugogodišnja članica i predsjednica Hrvatskog etnološkog društva u razdoblju od 1993. do 1995. godine. Iako se zbog bolesti povukla iz aktivnog života, njezin tih i neprijetetan odlazak iznenadio je prijatelje i poznanike iz Društva, koji su je ispratili na Krematoriju 15. siječnja 2016. godine. Maja Kožić diplomirala je etnologiju i talijanski jezik 1972. godine. Radni vijek provela je kao urednica u Školskoj knjizi. Bila je ugledna i aktivna članica Hrvatskog društva folklorista i Hrvatskog etnološkog društva. Obavljala je niz uglednih funkcija u struci kao članica izdavačkog savjeta časopisa *Studia ethnologica*, recenzentica i urednica etnoloških izdanja (*Izvješća, Etnološka tribina*), te folklorističkih izdanja (*Biblija – izvor religija i kulture*, Hrvatsko društvo folklorista, 1998.) i autorica prikaza knjiga. Osobito se angažirala na izdanju ponovnog otiska knjige Ćire Truhelke *Studije o podrijetlu: etnološka razmatranja iz Bosne i Hercegovine*, Zagreb, 1941. (Pretisak, Hrvatsko društvo folklorista, Zagreb, 1992.) za koju je napisala i pogovor. U svom znanstvenom i stručnom radu ukazala je na značenje hrvatskih književnika i pisaca za povijest hrvatske etnologije (Toma Arhidakon, P. Hektorović, J. Šizgorić, M. A. Reljković, I. G. Kovačić). Među prvima je upozorila na potrebu i značenje istraživanja dječjih igara u hrvatskoj etnologiji (1980.), te bračnog života žena na području slavonske Granice (1982.).

Njezine zasluge za Društvo su velike jer je u vrijeme svoga mandata tijekom Domovinskog rata, s tadašnjim članovima Upravnoga odbora, organizirala i dinamizirala rad Društva. Između ostaloga je zaslužna za osobit angažman u povezivanju niza ustanova, institucija i pojedinaca, pa čak i književnika Dragutina Tadijanovića, na projektu postavljanja spomen-ploče povodom stote obljetnice rođenja Milovana Gavazzija pri ulazu zgrade u Zvonimirovoj ulici 62. Naša draga Maja svojim radom u struci i za struku pokazala je veliku brigu za hrvatsku etnološku znanstvenu baštinu na čemu joj dugujemo trajnu zahvalnost i sjećanje.

Tihana Petrović Leš